

Việc đưa lên Mạng phổ biến *Quyển Tự Vị Tiếng Nói Miền Nam* của Vương Hồng Sển (xb. lần đầu : cuối 1993) rất đáng hoan nghênh, nếu bài **Cảm nghĩ** của Sơn Nam lần tái bản này không có hai chi tiết làm hiểu lầm. Cụ Vương Hồng Sển rất bực mình vì sách được xuất bản mà tên sách bị đổi một cách ngang nhiên, và đương sự không được dịp sửa lại bản thảo, nên còn rất nhiều lỗi. Cụ đã nhiều lần than phiền với tôi về chuyện này, và đã thể hiện việc ấy bằng cách lấy bút sửa ngay tựa trên bìa sách, và sau đó để tặng tôi sách mà còn hậm hực, chữ viết tặng choán cả trang sách, lần cuối khi tôi đến thăm cụ.

Hân hân được tặng
bút ký được nửa mớ
hơn còn sai nhiều
Tặng Đinh Hồng Hiếu
Ngày 9-11-95

Tôi là người ở xa, Sơn Nam là người gần cụ, vì thế không thể nào lại viết ngay câu đầu **Cảm Nghĩ** của mình rằng : "nguyên bản của soạn giả ghi "Tự Vị tiếng Việt miền Nam", khiến cái tựa đã làm cụ bực mình cứ thế mà phổ biến, và khi thấy lỗi lầm, chắc không thể nào đoán được là lỗi vì cụ, hay vì ai. Cuối bài **Cảm Nghĩ**, Sơn Nam lại thêm một câu khen sách như "một kiểu di chúc về "cổ ngoại" đắt giá hơn vàng". Tôi nghĩ đây là lỗi "nhà in" mà thôi, nhưng cũng nên thấy : cụ Vương Hồng Sển để lại cho ta cuốn "Thú chơi cổ ngoạn" (Nhà xb TPHCM, 1990).

Cụ Vương ơi, có bao giờ cụ lại lấy cổ ngoạn làm cổ ngoạn ?